

Fellinger Károly

HOLMI

Anyám szerint apám
nem természetes úton halt meg,
eltette láb alól a halál,
de ha találkozik vele,
megmondja neki a magáét,
meg a gyorsmentősöknek,
akiknek kilencvenöt percükbe
került, amíg kijöttek hozzá,
pedig háromszor is hívtuk őket,
aztán négy órát feküdt a kórház
folyosóján, eredményre várva,
mert addig nem vehette őt fel
a baleseti osztály,
anyám szerint
a tökéletesség
labirintusában élünk,
földről dögevő madarak
gondoskodnak a túlélésről,
hogyan a betegség ne terjedjen,
hogyan ne haljon ki az emberiség,
anyám szerint a kijárat végén
modellt áll a nap.

TYÚKHÚR

Ha jól meggondolom, lányom
részvétet sem kívánt apám
halálakor, ma,
két héttel a temetés után,
eljött a párjával és a kilenc-

éves unokámmal hozzám,
a szomszéd faluban búcsú van,
odavalósi a volt feleségem,
vagyis az ő kedves édesanyja,
itt tabutéma lett apám felemlegetése,
azt is megtiltották,
hogy a temetés képeit megmutassam,
hogy maradjon meg apám az unokám szemében
olyannak, amilyennek megismerte,
így egészséges a dolog és így maradandó,
apám gyerekkori képei is
zavarba ejtőek, az albumban a helyük,
nem csoda, ha nem mentek ki a
temetőbe, mécsest
gyújtani, elhelyezni egy csokrot,
erről jut eszembe,
a szertartás előtt felhívott a lányom, hogy
rendeljek a nevükben koszorút, máig se kérdezte,
mivel tartozik, bezzeg apám,
aki elhalmozta őt nyalánkságokkal, most biztos
forog a sírjában, ki tudja, érzi-e már, hogy
szülőfaluja temetőjében pihen,
hiszen az anyám egy másik faluból származik,
és apám sose gondolta, hogy anyám
ide temetteti, hogy teljesíti utolsó
kívánságát, én meg azért rendeltem
mélyebb sírhelyet, mert fölötte
szeretnék nyugodni. Most, amikor végre
befejeztem e hosszú mondatot,
apámat kísérem a kertbe,
ő letérdepel, erején túl tép anyám
szárnyasainak a tyúkhúrból,
pedig napról napra kevesebb a tojás,
meg sem érdemlik azok a nyavalyások.